

A lelkes Szeged.

Változatlanul élénk, színes képet nyújt a szegedi utcák a mozgósítás óta. Katonák és katonák mindenütt, boldog, aki csukaszürke mundért ölthet magára. Büszkeség és életkedv, vagyis inkább harci kedv sugárzik még a legesetlenebb baka arcán is. A lelkesedés városszerte nagy és most már nem a háborútól tartanak, hanem inkább attól, hogy *hátha elmarad a háború* s hiábavaló volt a nagy készülődés. Leszámolni Szerbiával, ez a gondolat él mindenek lelkében.

Földből nőnek a katonák, úgy ellepik a várost. A külső városrészben utcák során át csoportok állanak, bevonulók, indulásra készen, ki holnap megy, ki holnapután. Kifogyhatatlanul, vég nélkül tart az özönlés. Annyi a nép, idegen vidékről valók, hogy nem kapnak már szállást. Az éjjel rendkívül sok katonatiszt jött, meg akartak szállni a szállókban, de már nem volt hely. Többen a kávéházakba mentek és *ott aludtak* a bársondiványokon, meg a székeken, *sőt a billiárdasztalokon is*. Katonák, vagy harmincan, nem tudtak már helyet kapni, ahova beszállásolták őket, mert mások előbb jöttek, céltalanul jártak-keltek hát a városban. Végre is megállítottak egy urat és attól kértek tanácsot. A Baross-vendéglő előtt történt ez, ahol az asztalok egymás tetejébe rakva tornyosodtak a Tisza Lajos-körúti oldalon. Embertinknek az az ötlete támadt, hogy rakják szét az asztalokat a gyalogjárón és aludjanak rajtuk a katonák. Az ötletet nyomban tett követte, felállították az asztalokat és a fárad legények hajnali napsütésig boldogan horkoltak a nyílt utcán, az asztalok tetején...

Rengeteg a beszállásolt katonák száma, a báró Jósika-utcában van ház, *ahol háromszázan aludtak az éjjel*. A lakosság lelkesen, szívesen bánik velük, ennivalót is kapnak, ahol persze kevesebben vannak és takaréval és derékalávalal is ellátják őket. Valami mámoros izgalom ül az egész városon.

Csupa siető emberekkel van tele az utca. Az állomásokról egyre özönlének, különösen a Szeged-állomás szállítja a tömegeket, míg a rókusai állomáson kisebb a forgalom. De azért innen is sűrű rajokban jönnek az utasok, katonák, asszonyok, gyermekek, s valahány villamos-kocsi akár innen, akár a másik állomásról jön, tele van utasokkal. Rókuson különben talán a legtöbb a beszállásolt katonák száma, alig van ház a külső Kossuth Lajos-sugárúton, ahol katonák ne lennének. Délután kiállnak a kapuba és szivarozva nézik az utcát, vagy évdődnek a menyecskekkel, jókedvűek, örvendezők és csöppet sem aggasztja egyiküket sem az a gondolat, hogy pár nap múlva talán már golyózáporban néznek szembe a halállal...

A SZEGED-ÁLLOMÁSON.

Kocsik jönnek, kocsik mennek. Emberek lötnak-futnak, katonák, civilek, asszonyok és gyermekek állandóan áramló hullámmása az állomási épület előtt. Az előcsarnokban, a

pénztárak előtt tolongás, kiabálás, lármá, fokozott utazási láz. Sokan, akik tegnap, tegnapelőtt érkeztek meg a szélrőzsa minden irányából a fürdőkből, személypodgyászukat reklamálják. Asszonyok kezeit tördelik a még mindig meg nem érkezett holmik miatt. Fent az étteremben ember ember hátán, csupaszszájú önkéntesek, szürke bajuszu tartalékos tisztek söröznek, boroznak, kosztolnak. Sokjukat elkísérte az asszony és három-négy gyerek is. Az asszonyok siránkoznak, sopánkodnak, a gyerekek, különösen a fiúk, csillogó szemekkel nézik a katonák bácsikat. Fiaival házasok egymás nyakába borulnak, ölelkeznek és csókolóznak. Borotvált képű, egészen fiatal tartalékos huszárkadét együtt ebédel egy szép szőke hölgygel, felesége-e, menyasszonya-e, vagy — ismeretlen, ki tudja, de minden kanál levest és minden falat ételt édes csókkal fűszereznek és majd egymásba bujnak száz meg száz ember szeme láttára. Mégis csak gyöngyélet a katonáélet így mozgósítás idején. Irigy szemmel nézik ezt a B. alosztályhoz tartozó népfőlkélt.

Künn a perrenon valóságos tábori kép. Közlegények, tisztek tarka tömkelegben. A pályaudvaron magán vonatok érkeznek, vonatok indulnak úgyszólván tíz percenként. Egyes vonatok csak katonákat szállítanak, mennek dalolva, jókedvűen Temesvár—Vercs—Báziás—Pancsova felé, közel a szerb határhoz. Dalolva, nótázva mennek a harcra a győzelem és dicsőség felé. Mert ilyen kitűnő hangulatu, lelkes katonák csak — győzhetnek.

Sokakat a kíváncsiság hoz ki a pályaudvarra. Nőket is, férfiakat is. Ez utóbbiak közül nem egy mondja, ha már nem kellett katonának, legalább gyönyörködöm a hadba indulókban. Az utóbbi években sokszor állottunk szerb szomszédaink jóvoltából háború előtt, de ilyen lelkesedés, ilyen harci-vágy még sohasem volt tapasztalható. Ez egyszer igazán kár volna — megbékülni. Ezt a kitűnő hangulatot kár volna ki nem aknázni és le nem számolni a nagyszerű öröngökökkel. Itt az idő, most vagy soha, ezt érzi, ezt mondja mindenki. Különösen a magyar legénység hajtogatja ezt. Micsoda igazi lelki öröme telnék ebben ősz királyunknak, ha látna, ha hallaná az ő hű magyarjait, akik szívesen áldoznak életet és vért a hazáért és királyért. Vitam et sanguinem! Régi, daliás idők megújulása! Csak hogy nem lóháton érkeznek a kurucok, gőzmasina robog velük a végekre.

A LOVAKAT IS VISZIK.

A mozgósítás elrendelésével együtt olyan plakátok is jelentek meg, amelyek felhívták a lóartó gazdákat, hogy lovaikat kötelesek a lóavató bizottság elé állítani, mert a hadseregnek sok lóra van szüksége.

A felhívás így hangzik:

A lóavatás július 29-ikén reggel 5 órakor veszi kezdetét. A Mars-téri bizottsághoz

a Rókus-városrészi. A Hunyadi-téri bizottsághoz a belváros és újszegedi lóartó gazdák lovai vezetendők.

Felhívják a lóartó gazdákat, hogy lovaikat, különbeni szigorú büntetés terhe mellett a bizottság elé vezessék.

Sötétséggel fenyegeti a várost a légszeszgyár.

A szegedi légszeszgyártól a város tanácsához ma a következő átirat érkezett:

Tekintetes Városi Tanács!

Mint azt már a tekintetes tűzoltó-parancsnokságnak és rendőrfőkapitányságnak is egyidejűleg bejelentettük, bátrak vagyunk a tekintetes Tanácsnak is bejelenteni, hogy miután mérnökeink, valamint irodatisztviselői karunk több mint felerésze, továbbá üzemi személyzetünknek is tulnyomó része a mozgósítás következtében részben már be is vonult, részben pedig minden pillanatban várható, hogy be kell vonulniuk **ma és esetleg talán még a holnapi napon képesek leszünk a közvilágítást rendben ellátni, a továbbiak iránt azonban felelősséget nem vállalunk.**

A légszeszgyár tehát bejelenti, hogy ma, esetleg még holnap el tudja látni a közvilágítást, de holnapután már legyen rá elkészülve a tanács, **hogy sötétségben maradjon a város** tudja isten meddig. Óvást kell emelnünk a közönség nevében a légszeszgyárnak ez ellen az átirata ellen és meg kell állapítanunk, hogy ha azok az állapotok, amelyekkel a társaság a várost fenyegeti, egy-két nap múlva bekövetkeznek, ennek korántsem a háború, hanem **csak a légszeszgyár az oka** s abból minden ódium kizárólag a társaságra hárul. Annak, ha a légszeszgyár a közvilágítás szükségleteinek eleget tenni nem tud, az igazi oka korántsem az, hogy néhány emberük bevonult és talán még néhány bevonul, hanem az, hogy a légszeszgyár **minden bizonnyal nem tett eleget ama szerződéses kötelezettségének, amely szerint a vállalt két hónapra a szükséges mennyiségű szénrel magát ellátni tartozik.** Hogy ez így van, világosan levonható **Bokor Pál** helyettes polgármesternek az alábbi nyilatkozatából is, amelyet ma délelőtt a Délmagyarország munkatársának tett.

— A légszeszgyár átirata **igazán meglepett** — mondotta. Holnap délelőtt foglalkozik vele a tanács és én azt az előterjesztést fogom tenni, hogy a levelet **csak addig a határig vegyük tudomásul, ameddig azt a szerződés feltételei megengedik.**

Bizonyos, hogy a tanács is hibáztatható érte, hogy a légszeszgyár ilyen bejelentésekkel rúkolhat elő. Ha a tanács energikusan, úgy, amint azt a szerződés előírja, ellenőrizte volna a társaságot és adott esetekben élt volna a szerződésben kikötött jogaival, akkor most nem állna elő az az állapot, hogy a légszeszgyárnak ne legyen elegendő mennyiségű szene a közvilágításhoz. A légszeszgyár úgy látszik, még idejekorán észbe kapott, hogy a megváltozott vasuti áruszállítás következtében a kellő mennyiségű szénrel már nem ké-

Házi-étterem kellemes kerthelyiségében

Kifűnő konyha. ✕ Kifűnő italok. ✕ Figyelmess kiszolgálás.

Tisztelettel

Vasárnap délelőtt a magy. kir. honvédkar a ZENEKARA HANGVERSENYEZ.

Horváth Ferenc, vendéglős.